

Knihovna Nových Směrů.

Svazek XIV.

Cena 25 hal.

Přírodní duchové a jich činnost.

Medijně napsala Adelma z Weiů.
Zčeštil Sezemský Karel.

Nákladem K. Sezemského v Nové Pace 375.
Tiskem knihtiskárny L. A. Riedla v N. Pace.

Stupnice duchů.

Medijně sděleno od bar. Adelma z Weiů. Zčeštil
K. S. Zemský.

Na poli spiritismu nastává nyní velká přeměna a oprava, neb tento bude rozdělen na dva tábory: Jeden, jehož přívrženci, kteří vše *přísně zkoumají* a vědecky kontrolovat si přejí, druzí, kteří vše slepě přijímají za bernou minci, čeho se jim z říše záhrobní dostává. — *Všemu slepě věří.* — Postavte se do řad prvnějších!

Již často jsme vám podali projevy *»Duchů přírody.«* Bůh sám jest duší, oživující a hybnou podstatou nekonečna. Dle jeho vůle jsou pak duchové a duše, kteří jsou oživovateli a hybnou silou přírody t. j. materie neb látky.

Bůh obsahuje a obemýká vše v sobě v zárodku, proto je tvůrcem a prasevětem.

V naší knize „Duch, Síla, Látka,“ vysvětlili jsme, jak postupně duchovní princip a duševní síly působí.

První oživuje látku (hmotu), zem, rostlinstvo, zvířenu. Druhý oživuje lidstvo, které žije na hmotných světech, pak ve všech duchovních říších, obsahujících nekonečno. Prvek duševní (její zárodek) prochází co tvůrčí výron nekonečnem, tvoře prvotní živel, duchy podstaty. Zde se třibí a zdokonaluje, pak se rodí na rajských světech, kde dechem božství oživen, stává se samostatnou bytostí, počáteční duší. Tyto počáteční duše jsou nevinné, nevědomé, však dobré bytosti, obdařené svobodnou vůlí. Vládnoucí zde zákon a vyšší duchové poskytují jim volnost ku svobodnému rozvinu.

Překročení zákona, jenž jest vůle boží, přivádí je ku pádu a ku sestupu do různých stupnic duchových, které jsou rozříděny na různá stadia, dle toho, jak který zárodkový duch klesl.

Pochybil-li z nevědomosti a z nezkušenosti, přechází do *živlu přírody*, které ovládá, oživuje a řídí. Jmenují se: Duchové světla, vzduchu, vody, země a ohně. Pracují dle zákonů božských, jsou dobří, prostí a dosahují svého pokroku po vykonání svého úkolu v říši duchovní, aniž by se museli zrodit co dítky lidské. Jim jest bojovati proti

celému táboru bytostí oživujících opačné živly, které působí pohromy, vichřice, nemoce a zla všeho druhu.

Studie dobrých a zlých sil, působících ve hmotě, jest jedno z nejděčnějších polí pro lidstvo vůbec a má při povětrnosti, vzduchoplavbě, zhmotňování se duchů, zařikávání nemocí a t. d. obrovský význam. Zkoumání těchto různých druhů „Přírodních duchů,“ jich síly a moci, jest nadmíru těžké a vy neznáte dosud ani zákony, jimž se podrobují. Lidstvo musí tuto říši dobře zkoumatí a bytosti tyto *učít se ovládati*. Pokusy zde jsou velmi nebezpečny a my neradíme žádnému, by se k nim *samovolně* bez ochrany a vedení vyšších duchů *odvážil*.

Čas, kdy odkrytí těchto tajemných sil přijítí má však již nastává, proto chceme zde učiniti některá odhalení, avšak varujeme poznovu a pravíme: „Běda tomu, kdo slepě se vedení těmito živelními bytostem přenechá. Tomu povede se tak, jako plavci na rozbořeném moři bez vesla a kormidla.

Však se blíží doba, kdy země tato jde svému vyššímu stupni rozvoje vstříc a proto neotálíme a podáváme zde klíče a stručně nastiňujeme život a činnost těchto „Přírodních duchů.“

I. Duchové světla.

Tito dělí se na tři druhy a sice: A. Duchové

světla jsou barvy *světlo-žluté lesklé*, ovzduší chladivé, příjemné, v síle magnetické. Zdržují se nejvíce v 7.—6. a 5. sféře okruhu zemského. B. Tito jsou barvy *oranžové*, jich ovzduší teplé, výše s které vládnou je 3. a 4. stupeň okruhu, síla druhu elektro-magnetického. C. Barvy *červené*, vlastnosti horké, síly elektrické a pohybují se v 2. a 1. sféře okružní.

Zdvojením duchů světla povstávají duchové vzduchu.

II. Duchové vzduchu

dělí se též na tři díly, jež jsou: *Duchové vzduchu*: A. Barvy *modravé*, vlastnosti chladné, síly přitažlivé. B. Barvy *hnědé*, vlastnosti studené, síly soustředivé. C. Barvy *růžové* a lila, vlastnosti horké, síly odpudivé. Jich roztržení ve sférách okružních je právě totéž, jako u *duchů světla*.

Sdvojením duchů vzduchových povstanou duchové vodní.

III. Duchové vodní

jsou též rozděleni na tři díly a sice: A. Tito jsou barvy *bílé*, vlastnosti studené, vyrábí vzdušné prvky vodíku a jich fluidy jsou plynovodíkového složení. B. Barvy *zelenavé*, vlastností vlažné, fluidů kyse-

lino-uhličitých. C. Barvy *tmavohnědé*, vlastnosti teplé, fluidů dusičnatých. Jich roztržení v ovzdušných sférách je totéž, jako při prvních dvou třídách.

Zdvojením duchů vodních povstávají duchové zemní.

IV. Duchové zemní.

Tato 4. hlavní třída *»Přírodních duchů«* třídí se též na 3 díly a sice: Na *duchy lesní*, barvy *světlozelené*, vlastnosti teplé, síly magnetické. Na *duchy zemské*, barvy *bílé*, vlastnosti chladivé, síly elektro-magnetické. Na *duchy skalní*, barvy *červenavé*, povahy horké, síly elektrické.

Tito přírodní duchové jsou určeni ve svém okruhu v určitých mezích dle vládnoucích zde zákonů pracovat právě tak, jako toho je schopen hmotný člověk pomocí svého těla na hrubé hmotné zemi.

Až si lidé osvojí síloplodné vlastnosti duchů světla a vzduchu, až se seznámí s jich činností, pak přijdou ku odkrytí velikých tajemství. Otevře se jim nosnost vzduchu — *vzduchoplavba* — dojde k velikému rozvinu. Bouře a krupobití budou úplně odstraněny, fotografie duchů a světelné zjevy (efekty), které jsou dnes pouhou zvláštností a za pomoci media možné, stanou se úkazy denními. Nechť vás

nezaráží domněnka, že by tvrdé skály, hory a země ve svém sloučení kladly přírodnímu duchu možného odporu. Nikoliv! Podstata atomická těchto duchů jest o mnoho jemnější a proto snadno prostupuje všemi vrstvami zemskými. Ostatně pro to nalézáte důkazů sdostatek již dnes ve zjevech mediálních, při zhmotňování (materialisace), přeměně (transfigurace) a přenosu hmotných věcí a přínosu těchto do uzamčených bytů a t. d.

Přístupme ku širšímu objasnění jednotlivých stupnic těchto duchů: *Duchové světla A.* zjevují se lidstvu, když je tito vidí jsou nadmíru vznešenými, zahalenými ve světelné záři. Jsou poslanci vyšších duchů a musí se millionkrát shustiti, než mohou na tuto zem sestoupiti. *Duchové světla A.* jsou prostředníci andělů a nejvyšších duchů. Jich magnetický vliv působí chladivě, příjemně, léčivě, těšivě a důvěřivě. Přináší to nejvyšší, čeho na zemi lidem dostati se může. Oni jsou stupnicemi ku přechodu na vyšší světy. Jsou vyslanci, vůdčí duchové a spásitelové nižších duchů, pod nimi stojících sfer.

Duchové světla B. jsou skleslí prvotní duchové, kteří však nikdy v lidském těle nebyli zrozeni, kteří tudíž neklesli tak hluboko, aby na se museli vzítí útvar hmotný. Jejich činnost, další vývoj a odpokuta děje se v těchto vyšších sférách.

Duchové světla C. jsou velcí duchové lidští, kteří buď co vtělení pokrok lidstvu přináší, aneb není-li jim zapotřebí se zroditi, v dalších stupních se zdokonalují. Zde vládne moudré řízení co neměnitelný zákon nad všemi stupněmi (sférami) duchovními.

Duchové světla B. jsou pojítkem mezi duchy A. a C. Jejich elektromagnetická síla přináší plody, probouzí, oživuje. Vyvozují životní zárodek ze země, květ ze stromu a sílu v rostlině. Mohli bychom je nazvati *hospodáři přírody*. Světlo duchové C. oživují světlo zemské a možno je nazvati životoplodnými, *duchy noci a odraženého světla*.

Duchové vzdušní A. jsou vůdčími duchy třídy B. a C. Přichází s vyšších hvězd a světů, by ve sférách 7., 6. a 5. plnili své poslání. Oni rozumí vlastnostem a hutnotě vzdušných výparů a molekul, oni přitahují výpary vodní a vzdušné, by je oplodňovali a přeměňovali.

Pracují společně v soudružnosti s duchy světla A., z kteréžto součinnosti vzniká přeměna sil přitažlivých a soustředivých. Působí občerstvujícím a očišťujícím vlivem mocně, soustředivě přitahujícím.

Duchové vzdušní B. jsou bytosti, jež působí pročišťujícím způsobem. Oni přijímají od vyšších

A. duchů čisté vlivy a od nižších C. duchů hrubé látky, které navzájem mísí a pročišťují je ve stejném ovzduší těchto výšin. Zde tvoří se povětrí a sráží se mračna. Zde jsou skuteční duchové živlu, kteří ve spojení s duchy světla, spracovavše elektřinu a magnetismus, působí přitažlivě a odpudivě zároveň. Jsou to kleslí počáteční duchové, kteří se zde zdokonalují a dále vyvíjí.

Duchové vzdušní C. nalézají se na zemi a ve sloučení s duchy světla C., účinkují výbojně, elektricky, zachycují elektřinu zemskou a ruší její výbušnost, vypuzují ji na povrch zemský. Je to činnost vývěrů a výparů vodních ze země, výbušnost sopek. Okruh těchto vzdušných duchů zasahuje až do výparů zemského ovzduší a propůjčují se rádi pro zjevy fysické (úklady hmotné).

Duchové vodní A. Druh těchto duchů nalézá se ve vysokých vrstvách ovzduší zemského. Jsou fluidální a přeměňují vodíkové prvky a plyny ve vodu a tekutiny. Proto nazýváme je držitele plynovodíku, poněvadž tento plyn nalézá se v jejich okruhu rozšířen.

Duchové vodní B. řídí fluidy a atomy vodní, které pak co mlha, rosa, déšť, sníh dolů k zemi padají. Možno je duchy oblak a horních vod nazvat.

Duchové vodní C. pracují ve vodách na zemi.

Z jich přítomnosti pochází všechny pohádky o vodnicích, vodních ženách a syrenách.

Pověsti tyto spočívají na pravdivém podkladě, poněvadž vše, co v přírodě zříme, jest vyšší mocí řízeno a tato moc jsou ohromná sdružení duchů, která nejvyšším tvůrčím principem a jeho zákony řízena vše oživují, pohybují a pracují.

Duchové zemští A. jsou duchové lesní. Jsou to lesní panny a vly z našich pohádek, dobří duchové, kteří pečují o vzrůst lesů a rostlin.

Představte si všady přítomnost božství tímto moudrým roztríděním, ohromujících davů, vše oživujících a všady přítomných duchů. Duchové zemští A. zdržují se mnohdy na zemi, na lukách a v lesích osobně, by řídili a vedli veliké davy duchů nižších stupňů. Což neviděla vidící media ještě nikdy tyto veliké davy duchů v oblacích, polích a lesích a viděla-li je, nuže, co je to jiného, než důkaz o jich totožnosti a přítomnosti? Neb kdyby jich skutečně nebylo, nemohli by je praví jasnovidci viděti.

Duchové zemní B. jsou duchové kamenů a kovů, neb i kámen a kov má svůj vlastní život. Tyto pomníky tvorby statisícileté nejsou němý, ony mluví mluvou věčností.

Těž kámen se přetvořuje a má své periody přerodné.

Tito duchové B. řídí a pracují na přerodu kamenu. Jsou to kameníci, kteří pracují ve vrstvách a útvech skalních. Oni oživují mrtvou hmotu a dodávají jí různé vlastnosti. Proto naleznete těž různé kameny, které bývají obdařeny zvláštní magnetickou neb elektrickou silou. Lidé nazývají je „Kameny štěstí.“

Duchové zemní C., jinak duchy skalními zvaní, žijí jako kdysi provtělení duchové na zemi mezi lidmi dále. Jistá část žije též v zemi, jako podzemní pracovníci, na způsob horníků zemských. Jsou dobře známi a malováni jako malí muži s dlouhým bílým vousem. Působí v živlu hornickém, oživuje a pohybuje se jako prvnější.

Nechť se tento názor zdá materialistům (hmotářům, nevěrcům) směšným, ať třeba považují jej za báchorku pouze, přece jen zůstane pravou skutečností.

Hmotáři řeknou: *»Není vůbec žádného ducha.«* My však pravíme: *»Není vůbec ničeho bez ducha.«* Vše, co zde jest, každé zrnko hmoty, je oživeno a řízeno duchem. To není vše božství (Pantheismus), dle kterého by se každá bytost při smrti v prvky rozložila, naopak, dle toho žije nezměněně v plném

vědomí co samostatná duše dál. Duch, který v sobě vyvinul dobrou vůli rozum a lásku, jest následkem svého atomického složení (fluidálního) přitážen do toho kruhu, jemuž odpovídá svou vyspělostí a nalezne tam sobě přiměřenou práci. Není žádné smrti, žádného umírání, které by vše zničilo! Vše je pouhá proměna, přeměna, vývoj a zdokonalení.

Duše se vyvíjí a zdokonaluje až stane se duchem a žádný duch nemůže zemřít a se ztratit, neb on má jiskru nesmrtelného božství v sobě.

Nejvyšší tvůrce tvoří svobodnou vůli obdařené bytosti a *my všichni společně jsme život v neko-nečnu.*

Hmota, látka, pralátka, příroda a vůbec celé stvoření by bylo ničím bez této praprvotní příčiny, bez tvůrce.

Účinky zde uvedených duchů se křížují a působí různorodé křišťály a jiné samy pro sebe oddělené barevné kameny a tvorby.

Podáme zde nákres tohoto a dáme k tomu pojmenování kamenů, které odpovídají těmto duchům a s jich barvou souladí.

Jako jest sněhový vloček hvězdou, jako voda se v led krystaluje a kámen se tříští v malé hvězdice,

tak jest celé stvoření samo pro sebe velkým barevným sloučeným křišťálem.

Duchové světla:

- A. žlutý diamant,
- B. hyacint,
- C. rubín.

Duchové vzdušní:

- A. safír,
- B. černý diamant,
- C. topas.

Duchové vodní:

- A. bílý diamant,
- B. opál,
- C. perla,

Duchové zemští:

- A. aquamarin,
- B. ametyst,
- C. granát.

I. Duchové světla v soudružnosti:

Duchové vzdušní:

A.: barvy: bledo-žluté,
teploty: chladivé,
síly: magnetické.

A.: barvy: modré,
teploty: chladivé,
síly: přitažlivé.

Nalézají se v 7., 6. a 5. sféře vzduchové a řídí podřízené nižší stupnice.

B.: barvy: oranžové,
teploty: teplé,
síly: elektro-magnetické.

B.: barvy: šedé,
teploty: chladné,
síly: odpudivé.

Jsou kleslými počátečními duchy a nalézají se na 4. a 3. stupnici ovzdušní.

C.: barvy: červené,
teploty: horké,
síly: elektrické.

C.: barvy: růžovo-bílé,
teploty: horké,
síly: výbušné.

II. Duchové vodní, a jich soudružnost:

Duchové lesní:

A.: barvy: bílé,
teploty: chladivé,
síly: držitelé plyno-
vodíku.

Duchové zemští:

A.: barvy: zelené,
teploty: teplé,
síly: magnetické.

Nalézají se na 7., 6. a 5. stupni ovzdušního kruhu a řídí podřízené stupnice.

Duchové kamene a kovu:

B.: barvy: zelené,
teploty: vlažné,
fluidu: držitelé kyslič-
níku.

B.: barvy: bílé,
teploty: chladné,
síly: elektro-magne-
tické.

Jsou to kleslí počáteční duchové a zdržují se na 4. a 3. stupnici sférické.

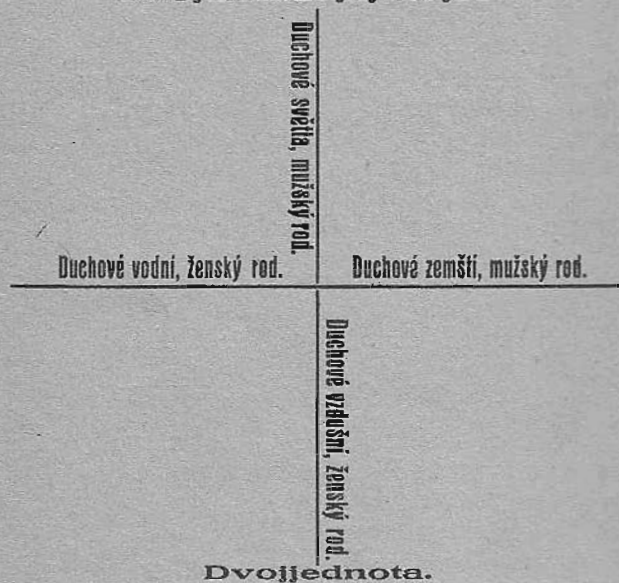
Duchové skalní:

C.: barvy: tmavo-zelené,
teploty: teplé,
fluidu: dusičnanu uhlí-
čitého.

C.: barvy: červené,
teploty: horké,
síly: elektrické.

Jsou mezi nimi též zemřelí lidští duchové a ti nalézají se na 2. a 1. stupni ovzdušního kruhu zemského.

Dvojdičnost jejich jest:

Poznámka: Pochopení pojmů: *Ženský rod* duchové vodní, a *mužský rod* duchové zemští, zdál se nám

Některé projevy od duchů přírody.

Duch lesní a duch přírodní pravil: Chci ze sympathie k vám říci čistou pravdu, jednoduše a věrně vypsati vám můj život. Škoda, že nemůže se tak díti ve volném lese pod modrým nebem.

Otázka: Co rozumíš pod názvem *duch přírody*?

Odpověď: Tím rozumím, že nalézám se v přírodě, v lesích, v slunečních paprscích, v rose, ve vůni květin, že tam žiji a jsem činným.

Otázka: Nejsi duchem některého zemřelého člověka?

Odpověď: Ne! Však přece byl jsem kdysi malým děckem, které žilo na lukách a hrálo si s květinami. Byl jsem jednou děckem země z masa a kosti, zrozen na vysokých Alpách, tam, kde nebetyčné vrcholky cukrobílých hor do klenby nebes hrdě se pnou. Ano, tam, kde se kamzíci volně pro-

býti nejasný a proto jsme žádali duchy o vysvětlení a oni píší: Dvojednota jest: *Světlo a vzduch, země a voda*. V každém živlu však jsou duchové mužského i ženského rodu. Spojují se však duchové světla a vzduchu, pak duchové země a vody v dvojednotu.

Ve velkém nekonečnu můžeme tyto duchy mužským a ženským rodem nazvat, jak zjevně na obrazech. V každé třídě však nalézá se mužský a ženský živel, jenž navzájem na sebe působí.

hánějí, ozvěna tisícovým ohlasem zní a jednotvárný cinkot zvonků pasoucího se zde bravu širým tichem zaznívá. Tam přišel jsem na svět. Mezi protěží a alpskými květy, kde krávy a kamzíci se pásli a nebetyčné zuby hor s modrým blankytem se snoubí v červencové noci.

Žil jsem tuším tři léta, zůstav děckem přírody. Byl jsem bled a zmrzačených kostí. Lezl jsem po strmých skalách a trhal traviny a květy, čímž jsem se živil, necitliv oné bídy, která mne obklopovala ze surovosti, která mne nechala hladovět a trpět až vtiskl mne dobrý anděl smrti polibek v mou skráň a já stal jsem se zas volným duchem přírody.

Nyní žiji svobodně pod paprsky slunce. Miliony duchů žijí a činí to, co já. Celá země, lesy, oblaka, vzduch, mlhy a světlo, to vše, oživeno jest duchem a jím prodchnuto.

Otázka: Znáš Boha? Jaký je tvůj účel?

Odpověď: Zdaliž znám Boha? Což mu nesloužím? Jak by mne neměla velikost, nádhera a láska boží provívat a naplňovat, mne, bytost, kterou on stvořil? Jak neměl bych mu sloužit v přírodě? O vaší mudrácké vědě nevím ovšem ničeho, z vašich knih nenaučil jsem se ničemu. Však *pocituji*

božskou moudrost v přírodě. Ona jest *duchem* oživena, hybným duchem činná dcera stvoření božského, *obrazem božství*, ním stvořená. Žiji, tvořím a vládnu v přírodě dle zákona, který mne řídí a který rád a ochotně poslouchám, poněvadž mne přibližuje k Bohu. Zvlášť činným jsem při rozšiřování tepla. Já a miliony sesterských duchů tak, jako zástupy duchů tepla, ožívujeme a teplem prosycujeme to, co zástupy duchů zimy v zdánlivý hrob shroutily. Voláme to v život, co pod jich dechem umrzlo a léčíme, co ony zdánlivě usmrtily. Rozpouštíme ledy a vdechujeme přírodě nový dech života, trávě zeleň, květu barvu a vůni. Uzdravujeme prsa chorým a svěží mysl trudným občanům země. My odvádíme velké množství stuhlých duší (životního principu) s sebou a dodáváme mladých, svěžích, novému zrození. My řídíme vtělování *životního prvku*, oné duševní podstaty, která slouží ku vývoji i udržování tepla. My tvoříme proměny vzduchové a síly výbušné, jež soustředěny rozvírají poupě v květ a dávají dozrání plodům na stromě.

Můj zákon zní: *„Dávat, nic ne brát!“* A to též činím.

My přeměňujeme nenávist v lásku, smrt ve zmrtvýchvstání, dle příkladu našeho stvořitele.

Duch tepla. Tyž duch pravil dále: „Pocítil jsem, že ti něco v mých slovech nebylo jasno a proto přicházím, dobře mi rozumněj! Jsem duchem tak jako ty, až budeš tak jednati co duch jako já, ve světle a teple žít, být činným a blaženým.

My jsme právě tak stvoření, jako vy, jen s tím rozdílem, že volili jsme jinou další dráhu, než vy, lidé. Od svého počátku viděl jsem podobné duchy tvořiti se z dechu božího. Teprve při dalším zdonalování se, při vývinu vůle a rozumu *rozchází se jejich cesty.*

Blaze tomu, kdo prvotním zákonům věren zůstal! Ten dospívá nejrychleji k cíli svého určení. Nuže, viz! Já vím, že jsem jedenkrát vybočil z mezi zákona toho *svévolně* a to přivedlo mne k zemi a do tříletého zrození se na Alpách. Nyní jsem opět v pravé dráze zákona.

Otázka: Je ti něco známo o naší zemi? Víš něco o Götheovi, Napoleonovi, aneb jiných velkých mužích? Víš též něco o stavu našich věd a umění?

Odpověď: Jména osob jsou mně lhostejna, ne však *lidé samotní*, jimž mám býti nápomocen. Nevím koho nazýváte *velkým* neb *malým*, poznávám jen, kdo je *dobrým* a kdo *zlým*. Mnoho duchů, když opustí zem, přijde mezi nás, pracují a jsou činní s námi.

Básničtí duchové patří do sféry tepla. Básnění a řečnění jest teplem.

O vaší vědě nevím nic, leč to, že *ona nechce o nás nic věděti* a my nazýváme takové duchy: ledovými. To jsou oni, kteří po své smrti zde jsou zničeni, t. j. oni samotní nezemrou, poněvadž žádný duch nemůže zemřít. Avšak naše přítomnost *zničí jejich názory*, jejich víru a jejich vědu.

Znám lidskou mluvu a psaní aniž bych se tomu byl kdy na světě učil, poněvadž znám *podstatu* samého. Já shledám prvky, vyroním myšlenku a napíši to, co říci chci. To jest ta *pravá věda znát podstatu věci.*

Naše zdvojení děje se s duchy světla. Nic není ojedinělé, osamělé, vše se sjednocuje a slučuje, vše jest mužský i ženský rod a přece jedno v celé přírodě!

Tak, jako světlo a teplo, tak tvoříme i my dvojjednotu, která se doplňuje, pracuje a tvoří v celé přírodě.

Duch světla mluví jménem millionů duchů! Co teplo vytvořilo, to zjevuje se na světle. Též tvé skutky budtež dítky tvého ducha.

Lidské názvy »otec« neb »matka« jsou pozemské, v říši duchů nejsou podobná jména. Zde

jest jeden otec pro všechny: »*Bůh*« a jedna matka všech: »*Matka příroda*.«

Otázka: Znáš Ježíše a jeho vykoupení?

Odpověď: Ano, mé dítě, Ježíše, ducha vykoupení a dokonalosti znám. Jeho slova jsou božská! Všichni duchové kořl se před tímto mistrem světla, nositelem lásky boží a synem věčného Otce.

Otázka: Ty jsi pravil, že pojem rodiče je zemský, což není velmi trudno žít na zemi bez dětí?

Odpověď: Zrození z masa zaniká tak, jako sloučení těla, jen *lásky duchovní jest pojátkem věčným*.

Jméno »*matka*« patří světu, ne však lásky, kterou toto jméno nosí. *Láska mateřská* jest nejdražším klenotem světa, jest andělem ve vyhnanství ráje, světlem v temnotách. Pojmenování jest pouze zemské, v říši duchů není ani otce ani matky ani manžela neb manželky, nýbrž prostě duchů v jednotě lásky sloučených.

Ve sférách duchů není žádné neplodnosti, vše jest činné, jenže duchové zla působí rušivě. Sjedení a sladění dvojní duchové pak tvoří fluidy, životní prvky, pohyby sil, dle pořadu zákonů věčných.

My žijeme ve světle, to značí, my žijeme v čisté pravdě a v síle boží. Světlo prýští z prazdroje božství a všechny jeho částčky jsou život, v každém stavu a stupni vývoje *život duševní*. Všady, kam můžeme pronikneme a pracujeme jako činí duchové světla.

Otázka: Nebyli jste nikdy zrozeni na světě?

Odpověď: Někteří z nás ano! Síla víry a lásky, čistota srdce mnohých světců jest toho dokladem, že též duchové světla vaši temnotu osvětlovali.

My pronikáme hlubiny moře, vrstvy země, mozek člověka i kalich květu, vše! Atomy světla pronikají vše, působíce oživujicně.

Duch živlu (bouře) praví: Přináším pročištění, proměnu a úpadek. Spřevracím fluidy i časy, přenáším zárodky atomů s místa na místo, zapálím a též zhasím starý neb nový život. Jsem sloučen ze všech látek. *Vzduch* jest mým dvojníkem, neboť on žije ve mně a já v něm.

Vzduch i bouře jsou různé a na různých místech, proto také je mnoho nás různých *duchů*. Mnozí jsou suroví a divocí, což vypadá, jako když nějakého Napoleona, Gramvelha neb Alexandra mezi sebe dostaneme. Jiní jsou naopak mírní a tiší.

My sice zničíme mnoho, avšak vzduch ten zachovává. Mnoho duchů je součinně mezi námi a pracují na přeměnách vzduchu a bouře.

Není to snadné seznámiti se se všemi směry a druhy fluidu vzdušného a proudu. My provětráváme moře, pralesy i údolí. Světlo staví nám cestu, teplota nás nosí. Viz, člověče: *Ve všem hýbe se život, ve všem je duch života.*

Zde v údolí, kde není žádný les a voda, shromáždí se hnijící vzduch. *»Rychle pročistit!«* Toť úkol náš. Starý vojevůdce přiletí se svým houfem, pročistí, provětrá, promíchá, provaří a přetvoří vše ve veliké kuchyni vzduchové.

My zapuzujeme a rušíme otravná zla, demony. Kristus, náš pán, rozkázal bouří utišení. On znal duchy bouře a oni *museli* jej uposlechnouti. Naším nepřítelem jest víchřice, která velký zástup ledových duchů v sobě chová a takto vzduchem kolotá.

Otázka: Byl jsi ty, jenž tuto mluvíš, člověkem zrozen?

Odpověď: Ano, byl jsem kdysi zrozen, byl jsem Lykurgem. Nech však nyní promluvíti též mého dvojníka, *sestru světla*. Byla též kdysi zrozená a ctnostnou ženou.

My pohybujeme se nejen kol vaší malé země,

ale rychlostí komety jest náš chod nekonečnem, pracující, tvořící a sledující praducha tvorby.

Duch vzduchu. Bohoduchové ze staro-řecké doby neb báje řecké, nebyli jen bájemi, an v pozadí jich se božstvo duchů skrývalo.

Jsem *»Mírem«* po bouři. Viz, ve mně soustředí se vše. Jsem manželkou a matkou zároveň, tak jako *duch tepla* je *duchem světla*. My rodíme to, co oni zjevují a přec jsme všichni individuální (samostatní) duchové, kteří v přítomné době pracují v přírodě. Mírem vládnoucí ženy jsou naším obrazem, trpělivost a láska jest naší životní mluvou. Tak vládne a tvoří ve všem duch dle zákona božího.

Ženy, které v tichu tvoří velké věci, jsou dcery duchů vzdušných, neb ony ve svém klíně nosí zárodky, jež víchř vytořil.

Tím pravila jsem dosti.

Jasnovidka vidí velmi krásného ducha, který je celý světlo-zelený, jako vlny moře, tak, jakoby z vlny utkán byl, lesklý a průsvitný. Při tom však je plných tvarů, jako by v dlouhý plášť zahalen, dlouhých vlasů, které podobny jsou velmi paprskům světelným, splývajícím až dolů.

Tento duch mluví: Jsem duchem vzduchu. Nebyl jsem zrozen, jsem duch z Boha a přírody

stvořený a zůstal jsem pouhým duchem. Daleko ode mne je touha po strašném lidském životě. Nerozumím vaší mluvě, rozumíte vy zpěvu vil? Neznám vaše písmo, znáte vy čísta v obrazech oblačných?

Přicházejte k tobě, milá přítelko, byl jsem sympathy vlny tvého ducha přitážen a proto s tebou sdílím atom mého citového života.

Chtěje tak učinit, musím použít prostředků k vyjádření se, kterých mi poskytuje tvá osobnost. Lidé milují, když meluzina divně písne zpívá, milují též v dusném parném letním dnu, když libý, chladivý vánek vane, když vichřice zuří, pročištuje vzduch a vyvrací staré stromy z kořenů, láme pyšné jedle, rozvlíní moře tak, že těžké železné koráby jako hračky na něm tancují.

Přináší déšť, teplo, zimu a sníh. Ó lidé, vy ani netušíte, že živlové tyto ovládány jsou duchy, že duchové v těchto říších provtělení v nich žijí a činní jsou právě tak, jako vy s vašimi hrubými těly na vaší hrubé zemi.

My sledujeme moudrý a spravedlivý zákon boží v přírodě. Sledujte jej též a naleznete v něm trvalou krásu. Přece však bylo mi několik zkoušek prožiti, však ku stupni člověčenství jsem neklesl. Jablko vašich zájmů mne nesvedlo.

Táhnul jsem dnes se svým průvodcem duchů touto cestou a tvůj vedoucí duch tě na mne upozornil a mě tobě představil.

Pocítil jsem nutnost se ti sdělit, neboť vlna tvé sourodosti fluidální mě přivábila.

Adelmo, buď statečnou! Pevně drž a pozvedni prapor víry, lásky a věrnosti k Bohu uprostřed tohoto střetného, bludného světa! Pak bojovati budeme společně za jediným cílem: »*Pro Boha a pravdu!*« ty, co děcko země, já, co duch vzduchu, budeme pak jedno ve velkém svatém seslání. Až budeš unavena a až tě budou opouštět síly, tak mne přivolej! Přijdu a dodám ti posilujícího fluidu, který nazýváte magnetismem.

Též já bojuji! Myslíte, že jest to lehké, všechny bludné, vzduch otravující výpary a duchy překonat a jimi způsobené škody odčinit? Mé jméno je vedlejší věcí. Sleduji jisté znamení: *Mluvu vodního ducha* a jeho dvojníka *ducha mlhy* nepopleteš s všebožstvím! My jsme samostatné bytosti! Všechny základy tvůrčích prvků mají svůj duchový život v *duchách*. Tak tomu též je s prvkem vody co živlu. Též ve vodách, jako ve skalách žijí, tvoří, bydlí a jsou činní duchové. Báje starých právem mluví o nich co o božstvech a nová vidí v nich víly, rusalky, skřítky, lesní a vodní panny, vodníky atd.

Spiritismus nazývá je duchy. Já, jakožto duch vodní mohu se státi duchem světla neb vzduchu, avšak musím se dříve v těchto živlech zdokonalovat, než v ně přejdu.

My dáváme vodám to, co je v nich podivuhodného: Jich život a pohyb. Bez nás bylo by vše neživé, shnilé a mrtvé. Nejvyšší moudrost řízení přírody spočívá v Bohu, jehož dítkami jsme my. Naše perisprituální sloučeniny a prvky shodují se s prvky různých vod. Mnohé s prvky moře, jiné řek, potoků, jezer a tůní.

Ve smrdutých a stojatých vodách, vládnou líní a nečistí duchové.

Takovéto výpary, vydechuty jsou z vod, shromažďují se ve vzduchu, tvoří mlhy, rosu, déšť. Jsou obydleny dvojdielnými duchy.

Aniž bych vstupoval do říše pohádek, povím ti sám o sobě toto: Každý má ve velké nekonečné jednotě svůj díl a svou vlastní podstatu. Byl jsem kdysi člověkem na zemi. Jako námořník na lodi, jsa kolébán vlnami, líbilo se mi nejvíce. Byl jsem objevitelem nových pevnin. Po své smrti přiváben jsa vnitřní touhou opět k moři, jehož skrytý *duch života* teprve nyní je mi zcela jasným, stal jsem se duchem činným při uspořádání moře.

Příroda je účelná hospodyně, nic u ní nejde ve ztrátu, vše se zas spotřebuje.

Totéž je s duchy životních prvků.

Tak tvoříme příliv i odliv moří, přinášíme život a pohyb vodám, a co vody vypustí, toho chopí se zas duchové výparu a mlh.

Jen pouze *duchové poznání* a duchové lásky mohou státi se nositeli zákonů přírody, jejími vládci, duchy přírody.

Duchové opačných záměrů nemohou jinými býti, neboť *vůle ducha musí být sjednocena s vůlí boží*.

Duch mlh. Mnoho duší čistých žen a dětí zemských sjednocuje a pracuje s námi v zákonech přírodních. Slučují přítomné fluidy, látkami je obživujíce. Lidská báje učinila z nás »víly.«

Jméno je vedlejší přívěsek. Jisto jest, že jsme a budeme, žijíce v závoji mlhovin k lidskému užítku a pro nádheru božství.

Zvláště činni jsme v povětří. Jedna práce vyzvojuje druhou a tak děje se neustále ve veliké součinnosti nekonečného celku.

Zřela jsem vládnout všemi světy,
zřela jsem tvořit všechny květy,
zřela jsem příští veškerý život,

zřela jsem chvění na všech zemi,
zřela jsem dštítí vzduchové proudy,
zřela jsem pohyb vůní a vln!
Oni plynou, oni žijou,
přes žití a snahy.
Oni zpívají, oni zápasí,
oni prosí, oni se chvějí,
ty postavy, které tu vládnou
v duchové říši sboru.
Patřte ty kruhy a jich druhy,
patřte nádheru, jež všady jest:
modrou, červenou, šedou,
jasnou a tmavou, něžnou,
hroznou, démonickou,
božskou — moci světla a tmy,
jež tu věčně zápasí, tvoří a ničí,
spása a prokletí, jdou sobě v zápetí.

Putující duše s Venuše a Marsu.

Dne 4. listopadu 1873 vidělo medium dvě zahalené bytosti. Jeho ochraný vůdce vysvětlil mu, že tito dva duchové jsou cestující duchové s Venuše, jménem Ferdinand a W. Tito projeví se ihned, jak následuje:

Ferdinand: Ukončili jsme naši cestu s Venuše. Je to zcela jiné cestování a měření času, od zemského tak se různí, že připadá mi za těžko správně vše vylíčiti a popsati, neb vědomí o fluidech a věcech podobných schází mi úplně, kdežto přítel W. zná alespoň některé. Jest jako vědecký seznam. Nyní ví zase mnohem více, než věděl a znal, jsa ještě na zemi, poněvadž v něm všechny dřívější vědomosti se probudily. Má tudíž alespoň jistý náhled o světě. Já žil a zabýval jsem se více kraso-uměním a proto ponechám W., aby vědecky vysvětlil naše cestování.

W. píše změněným písmem: (Písmo a pocit mění se vždy při projevu každé jednotlivé bytosti.) Téhož večera, kdy naposled jsme s vámi mluvili, (bytost tato se již projevovala) vyhoupli jsme se do étheru ovzduší Venuše.

Jak mám tento vznes popsati? Jednoduše a prostě takto: Jako možno na zemi se vyzvednout a vyskočit do výše, tak i my vznesli jsme se do prostoru. Je to prostinký, přirozený zákon. »Já, ač nedávno odumřelý světu, přec obsahuji ve své podstatě více pružnosti a odpudivé síly, než Ferdinand. Týž nalézal se dosti svěžím, pokud pohybovali jsme se v ovzduší zemském, pak ale náhle pružnost jeho ochábla, a my museli učinit zastávku.

Zde nutno o mé osobě podati jakési objasnění: Po odložení mého pozemského těla, byl jsem opět sám. Poznal jsem se, i svou věčnou minulost. Tu byl jsem teprv tím *přirozeným* »já,« a přehlédli jsme jasně svůj nynější stav života i úkoly, které jsem již na zemi byl prožil.

Jestliže nějaký umělec hraje dnes na divadelním jevišti »Don Karla,« tak nesmí o tom nic vědět a nesmí se o to starat, že včera hrál vládního radu »Bractla,« aneb, že zítřejším dnem bude hrát úlohu »lorda.«

V každé úloze jest po čas hry jinou individualitou. Musí se do úlohy správně vžít, chce-li ji dobře sehrat, a teprve po ukončení hry je zase svým.

Tak dařilo se mi po mém odumření z těla!

Tu se ve mně rozjasnilo! Poznal jsem sama sebe. Jsem prastarým nezbedou. Prožil jsem zase jednu úlohu na tomto světě, v níž jsem byl poslancem a středním baronem.

Po smrti však padá opona se životů již minulých a my porovnáváme úlohy, které jsme byli již sehráli na světě, a zda-li jsme docílili nutného pokroku v nich. Tu před zrakem naší duše vidíme všechny děje, seznáváme všechny osoby, města, země a světy, kde byli jsme činnými s duchy, s nimiž jsme obcovali.

V úloze »Don Karla« nesmím ničeho z dřívější úlohy »vládního rady« prozradit, a dáti na sobě znát. Taktéž na světě nesmíme mítí žádných upomínek z minulých svých životů, jinak bychom nedohráli zde svého úkolu.

Nuže vrátím se ku své cestě na Venuši.

Poznavše se za hrobem, jako starý nezbedný duch, vyznal jsem se výborně již v soustavě hvězd, an měl jsem již za sebou návštěvy a zrození na Věnuši, Marsu, ano i na bludném měsíci.

Ferdinand byl však mlád, nezkušeným a příliš nadšeným a neuvědomělým, a proto nám vše šlo výborně, dokud nalezali jsme se v ovzduší pozemském. Prosti tělesných plic, dýchali jsme volně vznešený vzdušný éther.

S vlastností v nás jsoucího zákona odpudivosti a přitažlivosti pohybovali jsme se drahou směrem k Venuši. Když však překročili jsme přitažlivý vliv země, tu naskytly se nám různé proudy fluidální a nám bylo použití chemie. Tu bylo nám zapotřebí slučovat a zhušňovat fluidální látky, an jsme byli přece bytostmi potřebující dusíku a vodíku. Ano! Duch není ještě žádnou bytostí netělesnou bez látky a hmoty. My žijeme a musíme mít něco, v čem bychom žili, čím žijem a v čem se náš život projevuje. Čerpali jsme tedy ze studnice fluidů nás obklopujících, přizpůsobovali jsme si potřebné látky a tak mohli jsme ve své cestě pokračovat. V této sféře to bylo, kde zůstal Ferdinand náhle trčeti. Fluidy ho obklopující ztuhly a staly se nehybnými. Nemohl se více pohnouti a vzpružiti. Musel jsem mu

dodati nových fluidů, a tím byl elektrisován a k další cestě přizpůsoben.

Pak to šlo kol nejnádhernějších bodů, tak, že brzo zůstala nám země jako nepatrný hvězdný bod! Ferdinand se chtěl všude zastavit, by nádherné obrazy vesmírové pod námi v sebe pojal a pak různým mediím na zemi mohl je představití. Já však nutil ho stále vpřed, neb zde plynou dnové jako vteřiny a čas náš byl krátce vyměřen.

Nyní uchopil ruku media duch druhý a jiným písmem a pocitem píše: »Ach bylo to nádherné, krásné! Ó nechť mě vše řící! Ta nádhera barev: rýhy fialové, zlato-žluté, růžové, modré. Nádherné to bylo! Což pak když přišli jsme do jejich blízkosti! Ty hvězdy, jež stanou se světy! Byl to zvláštní dojem, pohled do božského jsoucna, které k nejhlubší zbožnosti nás ztrhuje. Není-li pravda.«

W.: »Nu ovšem, milý příteli! Obdiv to nekonečné moudrosti a řídících zákonů.«

Ferdinand: »Ne! Zbožňování Stvořitele! Ó, ano! Já jsem ho pocífoval, teplem v prsou po-

znával, když procházeje těmito fluidy, spatřil jsem všechnu tu nádheru a jí se obdivoval, vdechuje tuto balsamickou vůni! Vše pohybuje se a točí, tak, že cítíme!»

W.: »Milý Ferdinande! Nemluvte o pohybu a otáčení! Toto nazýváme: rotací a gravitací. Vy jste duch citový! Dobře! Je to hezké! Já jsem též vše viděl, a pozoroval vaše rozechvění, slova vašeho obdivu, jež loudila se z vašich úst. Vy jste se k tomu modlil. Nu ovšem! Mně však jest vše pouze moudrým zákonem. Nemám té odvahy toto připsati na vrub nějaké osobě, byť i božskou byla. Stvořil-li toto vše nějaký Bůh, tak musí býti nade vše povznešen a mocný tak, že Ho nemůže má nepatrná jsoucnost svou nevědomostí ani uraziti aniž by jí neodpustil!«

My prošli jsme různými vrstvami pohyblivých duševních živlů a já zpozoroval, že oko ducha vždy dle vnitřního pochopení více a více vidí. Zneklidňovaly mne miliardy světlo-zvírátek, monad, molekul, atomů (nejjemnější částičky), které jsem ve všem viděl, v celém nekonečnu.

Atom jest nesmrtelný, neviditelný sám v sobě. Stvoření je spojení, sloučení, neb sjednocení více atomů v jednotu. Je snad toto semenem pozdějších nesmrtelných duchů? Já to nevím, avšak kol atomů soustřeďuje se život.

Ferdinand: »Viděl jsi přece ty nádherné žijící květy, jež se pohybovaly, stvořeny jsou z jemných fluidů? Jsou průsvitné, v nádherných barvách a vydechují rozkošnou vůni. Vtahují do sebe světlo, viděl jsem, jak toto se jim sděluje, a v nich slučuje. A což neviděl jsi to množství duchů, těch andělů, kteří vše řídí a prolétají?

W.: »K tomu neměl jsem času. Pozoroval jsem celek z vědeckého stanoviska a neměl jsem času sledovat jednotlivé bytosti. Pozoroval jsem to věčné přitahování a odpuzování atomů samých v sebe. Pohyby fluidů, stahování a mísení se ovzduší.«

Dospěli jsme teprve za tři dny na Venuši, poněvadž jsme se cestou častěji zastavili. Zpátky, s Venuše na zem, trvala naše cesta pouze 38 hodin!

Ferdinand: »Život na Venuši a tamní poměry zdají se mi být mnohem lépe upraveny, než zde na zemi. Obyvatelé jsou více vzdělaní a dokonalejších tvarů lidských než na zemi. Vyznání náboženské spočívá ve vzývání čistého božství, ctností křesťanských. Příroda Venušina jest skvostná. Vše něžně kvetoucí. Vzduchoplavba tam též převládá. U pozemních drah shledáváme stroje hnané stlačeným vzduchem. Všeobecně tam používá se stlačeného vzduchu při strojové činnosti. Též malby a sochařství jsem tam viděl. Nejnádhernější však jest hudba. Budovy jsou uměleji stavěny a zahrady lépe upraveny, plny květinových koberců. Skvostné být musí, býti obyvatelem této planety!«

W.: »Věda jest tam mnohem pokročilejší než na zemi. Vládne tu jednotný názor o Bohu, a víra ve věčné trvání duchovní a trvalé s nimi obcování. Žádná šlechta, žádné mocnářství. Zde vládne právo samo, a hlas jeho mluví ku všem tvorům stejně.

Viděl jsem velké hvězdárny, avšak zdálo se mi, že tamní hvězdáři nevědí o nic více, než

hvězdáři na zemi. Chemie (lučba) a přírodověda jsou na velikém stupni pokroku.

Však náš čtyřdenní pobyt zde byl dobou příliš krátkou, než bychom mohli vše dokonale prohlédnouti a prozkoumat. Déle nemohli jsme se zdržovati, neboť nemohl jsem snést tamního ovzduší. Mělf jsem mnoho stálé práce, bych podržel hutnost svých fluidů a perispřitů, a proto spěchali jsme již čtvrtého dne zpět do zemského fluidného ovzduší, kde cítím se zdomácnělým.«

Ferdinand však vrátí se zase na Venuši. Nalezl tam medium pomocí kterého se projevil, jako duch zemský. Jest nyní ve fluidálním spojení s touto planetou, jako dopisující člen tamní společnosti, po které touží. Já však musím ještě zůstat v zemském ovzduší, poněvadž se zde cítím co nejpříjemněji.«

Ferdinand: »Toužím sice po krásné Venuši, avšak nesmím se k ní nyní vrátiti. Můj ochranný duch vykázal mi místo u mé zvolna a těžce zmírající matky na zemi, které, pokud možno, mám dodávati životních sil. Po smrti pak mám

ji přijmouti a uvést ve stanovené pro ni místo. Teprve po tomto vykonaném úkolu, možno, že se navrátím a zrodím na Venuši.

Dne 16. listopadu 1873 předloženo duchu W. několik otázek, které následovně zodpověděl: »Nenalezám se přímo na planetě zemi, nýbrž obývám její ovzduší. Vzdor tomu, že znal a věděl jsem již mnohé věci při mém zrození na zemi, přec jsem nyní nad míru užasnul nad mnohým, co jest mi nĕvysvětlitelným. Připadá mi vše tak, jako bych se byl na zemi zobrazil.

Nyní pozoruji zjev: Den a noc, jak vytvářejí se kolem země. Skutečné noci vůbec není, nýbrž jest to pouhý, stálý den. Lidé si vynalezli pouze slova, aby jimi své omezené pojmy kryli. Tak zavedli noc, která ve skutečnosti neexistuje, nýbrž jest to pouhý pojem jisté vlastnosti slunce k jeho planetám.

Sledoval jsem průchod dráhy Venuše eliptickou drahou zemskou, a seznal jsem, že Venuše přinesla zemi ovzduší zimní, sněžné a ledové. S planety »Marsu« viděl jsem pro měsíc leden velkou zimu přicházeti, která potrvá přes únor.

Přejete si znáti můj celodenní pořádek? Nemám dne. U mne nikdy slunce nezapadá. Tento zářný svět jest stále před mými překvapenými zraky! Nekonečný čas jest mým dnem. Věříte, že mě slovo věčnost léká? A což, je-li přec nějaký konec? Či jsme skutečně nesmrtelnými?

Vizte! Na zemi jsa v těle, nevěřil jsem v další trvání ducha po smrti. Teprve, když spatřil jsem své mrtvé tělo před sebou a sama sebe, že přece žiji, tu chápati jsem počal, že po odložení těla není skutečné smrti. Tato smrt neusmrcuje, pomyslíl jsem si, zůstal jsem tedy do jisté míry hmotným i se všemi svými vlastnostmi. Kdy asi přijde ona skutečná smrt? Tuto jsem dosud marně očekával. Zde mísilo se do psaní jiné písmo a jiný pocit. Jiná bytost, zvaná Terezie píše: To můžete dlouho čekat!

W.: »Kdo to byl? Nějaká nová známost? Vidím neznámou bytost vedle media státi. Viděl jsem již velké množství takových duchů, ale nenalezám ve svém slovníku žádné správné pojmenování pro tyto bytosti. Taková fluidální postava

nepotřebuje žádných lidských pokrmů a přec pomocí odpudivosti a přitažlivosti pročišťují se její fluidální látky, prosycují se.

Nedovedu vám své nové tělo fluidální s jeho potřebami správně vysvětliti.»

Terezie: »Nu, nebyla jsem sice profesorem, ale tuto věc chápu zcela jednoduše. Dříve jste byl trojjednotou totiž: Duch, duše a tělo. Nyní jste však dvojjednotou: Duch-duše, = jeden duch. Máte duševní potřeby, jež jako člověk jste také měl.

Mně zdálo se mnohdy, když jsem na světě žila a hladová šla spat, že mám výbornou péči. Cítila jsem její vůni a když pak ráno jsem vstala, byla jsem nasycena. To přece bylo duševně, neboť můj žaludek byl při tom zcela prázdný. Tak, jako ve snu duševně žijeme a požíváme, tu žijeme a požíváme též jako duchové ve skutečnosti.»

W.: »Znamenitě a výborně! Kdo jste? Od-kud přicházíte?»

Terezie: »Toť vedlejší věc! Chcete-li však věděti, z Vídně!«

W.: »Nuže dále! Ač nespím, mám přece občerstvující a obživující dojmy. Myslití mohu znamenitě, třeba nemaje mozku. Jest to přímo děsné! Jak jen to je možné? Cítím se volnou, jako zbavena pout! Starostí má jedině ten, kdo se neumí zaměstnávat. Nedávno setkal jsem se s takovou postavou, kratčeji s duchem, který velice sténal a bědoval: »Kéž bych mohl býti zničen, neboť toto stálé trvání je hrozné!« Zde vidmo, že měl starosti o nesmrtelnost a věčnost. Nemýlím-li se, byl to David Strauss.»

T.: »Proč jste jej nepotěšil a neoblažil božskou láskou?»

W.: »Poněvadž se neobírám otázkou náboženskou.»

T.: »To nechápu! Takový vzdělaný pán! Náboženství přec je hlavní věcí. Na konec jste jeden z těch, kteří také tomu věří, že člověk pochází z opice?»

W.: »Proč pak ne? Podejte mi důkaz, že tomu vskutku tak není!«

T.: »To je zcela jednoduché! Proč nerodí se dnes lidé přímo z opic a proč rodí tyto zas jen opice? Kdy pak to bylo, že opice splodily první lidi? A co dělo se kdysi, muselo by se i nyní právě tak v přírodě dít. Slepice snáší zas jen slepičí a ne husí vejce!«

W.: »A přec je tento první vývoj v postupu správným. To však mě nyní málo zajímá. Vy ptala jste se mne mezi jiným, zda-li mám ochranného ducha. Směšnost! Stará bájka z katechismu. Pomáhám si sám!«

T.: »Ó vy ubožáku! Vy nemáte žádného ochranného ducha? Vy jste ovšem příliš chytrým k tomu! Chtěl byste mi dát vysvětlení k některým věcem?«

W.: »Ó ano! Čím to vlastně jest, že vidím jen bytosti, které méně vědí než já, a nevidím těch, které by měly zralejší rozum a byly vyššími? To mě znepokojuje. Jak potom mám v nějaké vyšší bytosti věřit? Též mého bratra Karla

nevidím! On by musel též být výš než jsem já, an byl ke všemu ještě náboženským fanatikem, kdežto já stíhaným svobodným duchem, učencem.«

T.: »Když váš bratr byl katolickým fanatikem, tak o něm vím, kde vězí. Dovedu vás k němu, budete-li chtít.«

W.: »Co? Vy víte něco o Karlovi? Vy znáte cestu? Zdá se mi, že mě hodláte klamati!«

T.: »Nesmysl! Když byl klerikálem, pak nalézá se v klerikálním nebi, ve sféře, kde soustředěni jsou všichni této samospasitelné a neomylné církve duchové. Znam cestu k nim. Pojd'te!«

W.: »Zvláštní nápad! Chrám samospasitelných, svatých, v říši duševní! Ne! Neuvěřitelné! Ne! Nejdu nikam!

Kdo jste vlastně? Na konec jste snad nějaká podvodnice, tak zvaný čert, v kterého nevěřím? Zde prožívám již tolik neuvěřitelného, takže, když již se vidím po smrti živým, uvěřil bych všemu!«

T.: »Mějte přec rozum! Medium toto mě přec zná. Ví, kde váš bratr Karel vězí! Vězí

mezi všemi svatými papeži, biskupy a arcibiskupy a všemi ostatními nesvatými i svatými. Je to velice skvostná podívaná spatřiti a prohlédnouti toto nebe! Pojdte přec!»

W.: »Ne, ne! Jste zakuklená Jesuitka, která chtěla by mě někam strčit do pekla, poněvadž jsem svobodný bezvěrec. Nechte mne samotného! Jsem opatrným!»

T.: »Ale, milý pane! Jsem úplně upřímnou osobou. Pohleďte jen sem, musíte přece vidět mého ochranného ducha!»

W.: »Nevidím ho, jen vás! Jste šedá ženská postava s upřímným výrazem, symphatická, to je pravda. Avšak vše může býti podvod a klam!»

T.: »Ne! Podvodníci nejsem, třeba, že mě říkali ve Vídni dáma z polosvěta, zůstanu proto přec poctivou. Patřte jen pevně za mou hlavu! Tak! Ještě pevněji! Chci vás magnetovat, aby jste dříve uviděl! Nyní, co vidíte?»

W.: »Bílý oblak.»

T.: »Pevně pozorujte ještě dále!»

W.: »Ano! Pozoruji nějaký tvar. Hýbe se.

Nebe! Musí to být nějaký duch! Má mnohem bělejší fluid než-li já. Ano! Vidím jej stále jasněji a jasněji.

Ó, milá přítelkyně! Ať již jsi byla na zemi čím koliv, jsi *dobrou*, neboť toho pocituji. Nebojím se tě více! Pojď, pomoz mi, ať lépe vidím! Skutečně vidím jasnou dokonalejší bytost, není to klam! Ó, jak mě to dojíká a těší! Více mě to těší, než cesta na Venuši a než proniknutí na ni. Kde vzal se náhle ten rozhled? Karle, jsi to ty? »Nejsem!« slyším odpověď. »Jsem duch, tak jako ty, jenom že jsem na stupnici nekonečného pokroku o nějaký stupínek výše pokročil.«

»To mi stačí. Nemohu dále psáti. Zítra vysvětlím ti vše. Zatím tisícery dík, milé medium, a milá Terezie!»

T.: »Tak, toho jsme uvedli. Ubožák! Nyní jest mu volněji kol srdce. Teď rozpráví nerušeně s mým ochranným duchem.«

Dne 17. listopadu r. 1873.

W. »Dobrý večer, milé medium! Pokračuji tam, kde jsem včera přestal. Hleděv vzhůru, spatřil

jsem čistého ducha. Žádnou řečí nelze popsat dojmy a vše, co jsem viděl. Byl jsem toho mínění, že jest to Bůh sám. I zvolal jsem: »Duchu, anděli, mluv, zda-li nesním? Řci mi, jest to vše pravdou? Jsi Bohem? Mám tebe vzývatí?« Tu mocný vliv úcty pronikl nitrem mým. »Ne!« znělo mi příjemně zpět. »Nejsem Bohem, nýbrž pouze duchem. Slyš mě!« Nyní počal vyučovat mne o Lásce, Moudrosti a Rozumu, což trvalo od včerejšího dne až do dnešního rána. Tím byl jsem úplně přeměněn a poznal jsem pravdu zřetelně a jasně.

Jistá bytost, co Bůh, jest vnitřní příčinou všeho stvořeného. Ano, modlil jsem se, a dobrá Terezie i Ferdinand modlili se se mnou, an tento po celý ten čas byl při mně. Kdyby jste nás byla tak viděla! — Bývalá dáma z polosvěta, jak sebe tato upřímná duše nazvala, vedle ní materialista a nevěrec, pak Ferdinand, jak se modlí společně s tímto světlým duchem.

Náš chvalozpěv pronikl až k Tvůrci. Nyní pozoroval jsem vše zcela s jiného stanoviska než dříve. Na všem a ve všem tvoří duševní pod-

stata život. Nic není pouhou látkou a silou, duch oživuje a hýbe vším.«

»Mezi tím, co pozoruji ochranného ducha Terezie, spatřil jsem ještě jednu světlou postavu vedle něho.« Já jsem, pravila tato, tvůj *ochranný duch*. Poněvadž tvůj duševní zrak pro vše vyšší až dosud byl uzavřen, nemohl jsi mě viděti. Tvé *nechtění*, tvořilo kol tebe hustý fluidální závoj, jenž nyní rozvát jest a tvůj výhled jest volným. Můžeš mě viděti i slyšet. Provázel a ochraňoval jsem tě v mnohém tvém zrození, tak, jako nyní na zemi a budu tě provázeti též i dále.«

»Hluboce dojat, prosil jsem ochranného ducha o požehnání, jehož mi s láskou udělil, a které mne znovu mocně oživilo.«

»Nuže, milý, vážený příteli C.! Starý nevěřící W. je skutečně, a doufám že i pro vždy mrtev. Já jsem však zmrtevých probuzen a tomuto tak rychlému přerodu děkuji vám, drahý C., poněvadž jste byl pohnutkou k tomu, že mě medium k sobě vyzvalo, kde nalezl jsem ducha Terezie, který mě ukázal svého ochranného anděla. To

byl rozhodující okamžik mého znovuzrození ze starého člověka. Nyní však půjdeme vyhledati Karla! Terezie a Ferdinand půjdou s sebou!«

Náš ochranný duch vyvedl nás nejdříve ze zemského ovzduší na vrchol nejvyššího okruží.

Tyto ovzdušné kruhy objímají vrstevně celou zemi. Každý z těchto duchů, čili vzdušných sfer, je jiného sloučení vzdušného a jinak oživen. Mají různé chemické prvky, různé stupně světla, tepla, přitažlivosti a odpudivosti.

Vše, co na této zemi jest vytvořeno, ať živé či neživé, zobrazuje se v těchto sférách v různém prostoru. Možná nám sedm takových vzdušných sfer čili okruhů za základ vzíti.

První, jež nejbliže kol země se nalézají, obsahuje nejhrubší, nejhutnější hmotné látky a fluidy. Oživen je fluidálními lidmi a bytostmi, které nemohou se ještě zvatí *duchy*.

Ovzduší toto je horké a tím povstala domněnka o věčném pekle a jeho útrapách. *Dante* tuto sféru výtečně popsal: Zde trpí za spáchané činy ve

hmotě duše hmotně; duševní útrapy zde se objevují všechny, následky to hříchův a zlých činů, a uvádí duše zde meškající ve stálé zděšení, hrůzu a bolest.

Všude viděl jsem však ochranné duchy a anděly světla, jež každé duši pomáhají ať již zlá neb dobrá jest, byť i od ní neviděni byli, dávají se přec ale znáti co v nitru tajný hlas a mnohé zachraňují.

V každém z těchto sedmi kruhů, viděl jsem různé stupně a oddíly. Náš ochranný duch uvedl nás, jak již jsem označil, nad nejvyšší okruh. Odtud pozoruje zemi, vypadala jako jádérko v nějakém ovoci, obalena jsouc masem a slupkou.

Odtud možná nám duševním zrakem, sesíleným naším ochranným duchem, snadno prohlédnouti všechny vrstvy a sféry okružné. Prohlížeje onu, jež jádru zemi byla nejbliže, poznal jsem jak již jsem pravil, že jest domovem skoro hmotných zemských duší, jež na malém stupni vývoje se dosud nalézají, které pro svou hrubo-hmotnou vlastnost fluidální těsně ku hrubé hmotě přiléhají

a proto vždy znovu a znovu na zemi se zrozuji až do té doby, kdy jejich duch překonav vliv hrubé hmoty a své slabosti, tak se zdokonalil, že na vyšší stupeň povznést se může. Milliony ochranných duchů a světelných bytostí viděl jsem v těchto hustých davech kol zemské pláně i na zemi: »Viz!« pravil můj vůdce, »toť duchové, kteří plní tímto své poslání. Není to ovšem žádná lehká práce.« Pak prozkoumali jsme druhý okruh. Zde vládnou ještě stále lidské názory a pojmy, všechna vyznání náboženská na zemi i se svými zastaralými dogmaty (obřady) a neomylnými domněnkami. Každá z těchto náboženských sekt, tvoří zde své vlastní ústředí, svůj zvláštní svět, čili: »Nebe.« Tak našel jsem zde omezené nebe, neomylné církve, posvátné církve evangelické, zlatý Jerusaleém Židů, ráj Turků, Nyrvánu Budhistů, prerie Indiánů, ano i božstva pohanská. To vše, vše jest zde zastoupeno. Však právě *království boží Lásky* a právě dědictví Kristovo nespátril jsem zde nikde.

V celém okruhu samá nesnášenlivost, fanatismus (střeštěnost) a ztrnulost duchovní.

Každá z těchto sfer náboženských má svůj zvláštní znak, svou duchovní vládu a vedení, svůj fluidální okruh a hranice. Toto duchovní vedení a moc těchto sfer má též své významné působení, na zemi udržuje pod svým vlivem vše to, co se k nim svými vlastnostmi vztahuje, a co se v těchto náboženských sektách na zemi odehrává, zobrazuje se zase vše tam. Tak udržuje se vzájemná moc a síla.

Zemře-li ten který náboženský fanatik, jenž zaujat touto duchovou mocí, ať katolík neb evangelík, žid neb pohan, tak nalezne zde duchy stejného smýšlení, (říše své myšlenkové tvorby) a zdržuje se zde tak dlouho, pokud nezavírá se všech předsudků a nepřetrhává všechny pásy nesnášenlivosti a fanatismu náboženského. Teprve potom získá volný rozhled do dalších sfer říše božské. Toto vše vyprávěl mně můj ochránce.

Z této sféry okružní projevují se duchové mnohým mediím na zemi, a tvrdí, jelikož sami více neznají, že mluví skutečnou a čistou pravdu. Tu ovšem snadno pochopíme, že mnohé převrácené učení medií psáno a učeno bývá, což věci

neznalými posluchači za pravdu přijato a šířeno bývá, zvláště nestojí-li tato media pod *dobrým vyšším vedením ochranných duchů*.

Zde v této sféře a v okruhu papeženců nalezl jsem skutečně svého ubohého bratra Karla, který velmi smutný a zarmoucený obličej činil, jsa nad míru zneklidněn. Však teprve zítra smím k němu a osobně s ním promluvit. Budu se snažit, bych ho od tamtud vymanil. Pak prohlédl jsem třetí okruh sférický. V něm nalézal jsem se sám dříve, než jsem byl duchem pravdy osvícen. Jest to říše rozumové víry a vědy. Není v ní naprosto nic vznešeného, žádný vyšší život duchovní. Omezenost rozumová, suchopárná vědecká domýšlivost, duchovní zatvrzelost a omezenost ve všem. Zde zdržují se mudrci, kteří si své hlavy lámají se soustavami atomů a molekul, zkoumají vědecky lučbou a jinaké vlastnosti fluidů a zůstávají ve vědění na tomže místě, nemohouce dále. V tomto trapném stavu byl jsem právě i já sám.

Obyvatelé tohoto okruhu jsou slepí pro ducha, který vůbec pro ně neexistuje. Kdo v nic

věř, nenalézá též nic! Osamělost, pustota, chladno a prázdno je vše vůkol něho a vědomí jeho dalšího trvání ho děsně znepokojuje. Tak tresce se vše samo o sobě. Zde nalezl jsem posledně kvílícího ducha Davida Strausse.

Čtvrtý vzdušný okruh zaujímá říši vynálezců, nadaných to duchů a umělců. Zde zabývají se duchové různými vynálezy, které pak dále lidstvu na zemi sdílejí. Viděl jsem jejich myšlenky zobrazovati se ve fluidech: Různá kola, stroje, malby, básně, hudbu a vůbec vše, co přináleží do říše nadání a vynálezů. Spatřil jsem zde duchy, kteří vynálezy se obírají, a buď se na zemi rodí, aby svá díla v platnost uvedli, aneb vyhledají si ně- kterého člověka, jemuž myšlenkovou suggestí (vnuknutím) v uplatnění téhož nápomoci jsou. Též i z této sféry sdělují se mnozí duchové různým médiím na zemi.

Pátý ovzdušný kruh sestává z léčivých fluidů. Všechna léčivá media a zrození lékaři jsou buď vtělení duchové z této sféry, aneb lidé pod vnuknutím těchto duchů stojící. Jest to říše tvorby, klidu a duševních lázní.

Ti, kteří na zemi mnoho vytrpěli, bez reptání jsou po své smrti přenešeni sem. Jest to souladná duševní říše. Mnoho duchů očekává zde své na zemi pozůstalé spřízněné duchy, až tito svět opustí. Zde čeká též Ferdinand na svou matku. Viděl jsem, jak mnozí duchové po svém obcerstvení buď na jiné světy přecházejí a se rodí aneb do nižších okruhů zpět a se ve 4., 3., neb 2. okruhu různým pracím věnují.

Šestý kruh ovzdušný musím nazvat rájem. Jest to říše slunná, plná něhy a blaha, nevinnosti a čistoty, obydlena dětinskými duchy, kteří mají sice méně rozumu a moudrosti, ale za to více lásky a nevinnosti. Připadají mně, jako roztomilé dítky a víly.

Sedmý okruh jest nejposlednější obal zemský a nejbližší krok či stupeň k vyšším světům. Duchové této sféry nepotřebují se více na zemi zroditi.

Máme tudíž:

- I. »Říši utrpení« v prvním okruhu země,
- II. »Říši náboženství« v druhém okruhu země,

- III. »Říši učenosti« ve třetím okruhu země,
- IV. »Říši nadání« ve čtvrtém okruhu země,
- V. »Říši léčivých sil« v pátém okruhu země,
- VI. »Ráj lásky« v šestém okruhu země, a
- VII. »Rozloučení se zemí« v sedmém okruhu země.

Z toho, co již řečeno, plyne nade vše jasno, že nic nedokonalého nemůže ani po odloučení od těla přijíti do vyšších, čistších sfér. Vše hraňuje a váže se na sebe. Vše stejnorodé se spojuje a tvoří vzájemnou jednotu, která trvá tak dlouho, dokud jednotky, ze kterých tato pozůstává, nepřichází ku jiným názorům. Pokud duše jest neunavena stále jedním a tímže okolím, nezatožuje po jiné činnosti a jiném okolí. Pak teprve nastává počátek přeměny ve fluidálním sloučení ducha i ve sféře, kterou obýval. Zde nestávají žádné náhlé skoky, žádné převraty; vše jde zvolna svým pochodem vpřed, vše pokračuje.

Napřed utrpením, bojem a strádáním o existenci, pudovými zákony vedená zvířecí duše obývá a oživuje nejnižší sféry: hmotnou a astrální.

Zde donucována jsou stávajícími poměry rozvíjí se pozvolna své utajené a v sobě skryté smysly a schopnosti po sta- ba tisíciletí, až rozvinula je tou měrou, že počíná chápat, uvažovat a přemýšlet.

Pak přechází ve tvora vědomějšího, rozumem sice nevyspělého, avšak schopného rozvinouti v sobě dále to, co na počátečním stupni rozvoje nemohla. Jsou to duše divochů vašich prérů, jež vedeny a řízeny více pudem než rozumem, stálým zápasem s přírodou a živly, rozvíjejí pozvolna utajené símě božství, jež schopno jest nekonečného vývoje a tímto způsobem proniká a oživuje celý vesmír.

Ať zločin, ať hřích a nepravost jakákoliv, vše urovnává se v těchto sférách, dříve, než duše může nastoupit dědictví svého vyššího božského určení. Každý zlý čin, každá špatná myšlenka oživená svou astrální silou, vrací se zpět k tomu, kdo ji vyronil, byť i po sta- neb tisíciletí! Zlý čin neb myšlenka postaví svého výrobce do takových po-

měrů a okolí, kde vyúčtovat se s nimi musí, a vše, vše úplně vyrovnat, dříve než-li přejíti může do okruhu jiného.

Zákon souladu, zákon karmy či odplaty, jsou nezměnitelnými zákony a strážci nad činy každého jedince i celých národů.

Jedno vždy podmiňuje a vyvíjí se z druhého. Utrpení a bol jsou vždy jen následky utrpení a bolu spáchaného na jiných, třeba že v dočasném životě nevěděli jsme o tom a neznali jsme tyto příčiny našich útrap.

Zákon znovuzrození, zákon věčného vývoje a věčného života ručí nám za to, že jen konáním, myšlením a stálým opakováním dobra dospěti můžeme ku lepším dobám bez útrap plynoucího života. Plně vědomí si jsouce svého cíle sebeurčení, rozvíjejíce *rozum, vůli a lásku*, pozvolna stoupáme po stupnicích pokrokových z jednoho okruhu ke druhému, až do té chvíle, kdy probuzená v nás plná síla sebevědomí staví nás do řad tvorů, jež sami mohou a určují si svůj vlastní

osud, další svou dráhu sledující v zájmu celkového dobra i v osobním prospěchu.

Ač příroda sama se svými živly a zákony stojí na nižším stupni vývojovém, než-li člověk, tak přece jen bude člověk, tak dlouho hříčkou v rukou živlů a přírody, pokud *nezmravní* a nevyvine se tou měrou, by tvořil *soulad a jednotu s přírodou*.

Pokud své rozumové a citové schopnosti nesloučí v harmonický celek, s celkem z něhož sám povstal a k němuž poután je nezměnitelnými zákony svého trvání.

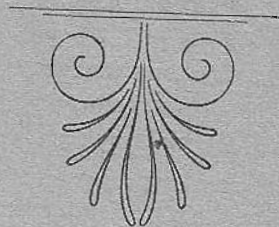
Jen ten, kdo prospívá ku rozvinu, v zájmu a blahobytu celku, má nárok a naději býti podporován tímto celkem a příroda sama sklání před ním svou šíji, přijímajíc jej do svého lůna co blahodárného činitele míru.

Símě jeho harmonických snah, myšlenek a činů přináší mu požehnání, radost a utišení po všechny dny jeho trvání. Jako kletba osudu oproti tomu stíhá toho, kdo opomenuv plnění zásad

dobra postavil se rušivě proti přírodě, zákonům kosmickým i hmotným, sám ve své domýšlivosti a pýše chce rozkazovati živlům a ovládati je, ten pozdě pokořen pozná svou nicotu, a utrpením přiveden bude ku poznání pravdy.

Tím loučím se, milí přátelé, s vámi, an chci ještě další zkušenosti nasbírat, které pak s vámi milerád sdělím!

W.

**Nikdo nikdy nebude želet,
když pročte :**

Spl.	Sílů	ri-
Blahoby.	možno lehce dosíci čtením a zkoumáním právě vyšlého 3-svazkového díla „ Plnost života. “ I. díl obsahuje: Poznáni skrytých sil a jich vývoj. Cena 2 K. II. díl: Hypnotismus a suggestce. Důkladná škola a vývoj. Cena 2 K. III. díl: Lidský magnetismus a léčba. Poznáni a uplatnění magnet. sil. Cena 2 K. Celé dílo s 50 ilustracemi, vázané pouze 7 K. Každému užitečno, každému prospěšno. Přinese sílu, zdraví, mír a blahobyť. Koupiti lze u K. Sezemského Nová Paka. (Čechy).	Mír.
tis-	Zdraví.	mus

**neboť skutečně získá tisíckrát
více, než-li vydal!**

Typ top psychoskop

tak sluje nový přístroj, jenž jest znamenitou pomůckou ku rozvinu medijských schopností a ku poznání, jakého druhu tyto utajeny v nás dřímají. **Na sedmerý způsob lze jej použiti s nemalou výhodou,** což až dosud u žádného podobného přístroje shledáno nebylo.

Typ top psychoskop může tudíž použiti každý jedinec a souborně kroužkům a kruhům spiriřickým lze jej doporučiti. Svou soustavou a přec jednoduchým upotřebením vyhovuje všem požadavkům novodobým na podobný stroj kladeným.

1. V prvé řadě možno jeho hodinového zařízení zužitkovati a pomocí abecedy, dat, měsíců a t. d., docíliti všechny možné sdělení ze záhrobí, ať jednoduché, neb složité, týkající se složitých filosofických otázek a nepatrných soukromých záležitostí.

2. Pomocí prakticky umístěného psacího strojku možno docíliti **medijsního písma,** máme-li tuto schopnost poznati vůbec.

3. Pomocí zvlášť umístěného zvonkového přístroje možno činiti pokusy pro **mediumitu slyšeti** a státi se takto příslušným mediem v pozorování a naslouchání mluvě duchů.

4. Pomocí téhož psacího přístroje docílíme výtečné úspěchy **v kresbě mediální** a můžeme se dopátrat, jak dalece tato schopnost v nás dríme.

5. Dále poslouží nám znamenitě **ku vývoji a rozvinutí jasnovidu**, (duševního zraku), **vidění do dálky**, vidění mediálnímu a vidění duchů.

6. Lze jej s velikou výhodou použít jako znamenitý „**hypnoskop**“ pro soukromé používání k autosugescím. Zvláště při **hypnotisování celé společnosti** jest velice doporučitelný a úspěšný.

7. Konečně ku **koncentračním** cvičením a sebevýchově vůle.

Lze tudíž tento výtečný přístroj použít na **sedmý způsob** a stává se tím přímo nepostradatelným každému jedinci i jednotlivým rodinám neb kroužkům spiritickým.

Používáním jeho odpadají všechny starší druhy drahých **skriptoskopů, hypnoskopů, magických zrcadel atd.** Svým všestranným použitím nahrazuje všechny tyto drahé a mnohdy předražené stroje. Hlavní jeho předností jest, že **jest levný a praktický.**

Za pouhých 10 K zasílá **jedině proti hotovému placení** vynálezce

Sezemský Karel

Nová Paka 375 (Čechy).